

Sygn. akt III SK 17/11

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Polskiej Telefonii Komórkowej Centertel Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie` przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej o nałożenie kary pieniężnej, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 lipca 2011 r., na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 listopada 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej: "Prezes UKE" lub "pozwany") decyzją z dnia 5 grudnia 2007 r., - powołując między innymi przepis art. 201 ust. 3 pkt 2 i pkt 3 w związku z art. 209 ust. 1 pkt 4 oraz art. 210 ust. 1 oraz art. 56 ust. 3 i art 60 pkt 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.; dalej: "Prawo telekomunikacyjne" lub "PT") – nałożył na Polską Telefonię Komórkową Centertel Spółkę z o.o. w Warszawie (dalej: "powód") obowiązek usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości polegających na:

1. braku w treści zawieranych umów o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych postanowień umownych wymaganych przez art. 56 ust. 3 pkt 7 PT;
2. braku w treści zawieranych na odległość umów o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, postanowień umownych wymaganych przez art. 56 ust. 3 pkt 3, 5 i 6 Prawa telekomunikacyjnego;
3. niezgodnym z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 1 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania reklamacyjnego oraz warunków, jakim powinna odpowiadać reklamacja usługi telekomunikacyjnej określeniem trybu postępowania reklamacyjnego w:
 - a) Regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieci telekomunikacyjnej GSM 900/1800 i UMTS przez spółkę pod firmą "Polska Telefonía Komórkowa Centertel Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością" z dnia 19 września 2005 r.
 - b) Regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieci telekomunikacyjnej GSM 900/1800 i UMTS przez spółkę pod firmą "Polska Telefonía Komórkowa Centertel Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością" z dnia 26 października 2005 r.;
 - c) Regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieci telekomunikacyjnej NMT 450i przez spółkę pod firmą "Polska Telefonía Komórkowa Centertel Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością" z dnia 4 grudnia 2001 r.

Prezes UKE nałożył na PTK Centertel Spółkę z o.o. karę pieniężną w wysokości 900.000 zł, płatną do budżetu państwa.

Powód odwołał się od powyższej decyzji organu regulacyjnego w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego nałożenia kary.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2009 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył apelacją.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2010 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Wyrok Sądu Apelacyjnego (w całości) zaskarżyła skargą kasacyjną strona powodowa. Skargę oparto na podstawie materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) i zarzucono błędną wykładnię art. 209 ust. 1 pkt 4 Prawa telekomunikacyjnego polegającą na przyjęciu, że pojęcie “obowiązków informacyjnych wobec użytkowników końcowych” obejmuje obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych, o których mowa w art. 56 ust. 3 pkt 7 oraz art. 60 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego, pomimo że obowiązki te mają charakter nie tyle informacyjny ile kształtujący stosunki prawne między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi a abonentami, a ich naruszenie sankcjonowane jest odrębnymi przepisami karnoadministracyjnymi.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – z powołaniem się na przepis art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. – wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: “czy w świetle wpływającej z art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady nullum crimen sine lege stricta dopuszczalne jest nałożenie kary administracyjnej za określone naruszenie przepisów prawa na podstawie szerokiej wykładni przepisów karnoadministracyjnych, mimo iż jednoznaczna podstawa do nakładania sankcji za takie naruszenie wprowadzona została do ustawy dopiero po nałożeniu tej kary”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zawartej w zaskarżonym wyroku interpretacji art. 209 ust. 1 pkt 4 Prawa Telekomunikacyjnego, że obowiązki informacyjne, o których mowa w tym przepisie obejmują obowiązki wynikające z art. 56 ust. 3 pkt 7 i art. 60 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego autor skargi przeciwstawia nieprzekonującą tezę, jakoby interpretacja ta naruszała konstytucyjną zasadę nullum crimen sine lege dlatego, że późniejsza – po zdarzeniu objętym postępowaniem w sprawie – nowelizacja art. 209 Prawa telekomunikacyjnego wprowadziła bezpośrednią sankcję za naruszenie wymienionych przepisów. Jest to nieprzekonujące przede wszystkim dlatego, że skarżący postawionego zagadnienia nie opiera na twierdzeniu, że dopiero przedmiotowa nowelizacja spenalizowała naruszenie obowiązków z art. 56 ust. 3 pkt 7 i art. 60 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego, ale że poprzednio także podlegało

to karze, tyle tylko, że wyprowadzonej z szerokiej wykładni przepisów PT. Przy takim założeniu nie jest zasadna postawiona w skardze kwestia sprzeczności z Konstytucją, skoro nowa regulacja stanowi sprecyzowanie, konkretyzację przepisu, z którego wynika norma prawna istniejąca jeszcze przed przedmiotową nowelizacją – art. 1 pkt 48 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 85, poz. 716). Z uzasadnienia do projektu ustawy nowelizującej z dnia 24 kwietnia 2009 r. wynika, że zmiany wprowadzone w art. 56 Prawa telekomunikacyjnego służą wyeliminowaniu dotychczasowych powtórzeń w zakresie informacji i danych, które powinny być określone w umowie i w regulaminie, przy jednoczesnym spełnieniu wymogów określonych w art. 20 dyrektywy o usłudze powszechnej oraz Załączniku II dyrektywy. Dodatkowo wyraźnie wskazano, które z obligatoryjnych elementów umowy mogą zostać określone w regulaminie przez dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Wskazano ponadto, że dotychczasowa treść art. 60 PT wprowadzająca niezamknięty katalog informacji, jakie powinny znaleźć się w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych, pozostawała w niespójności z treścią art. 56 i powodowała nieuzasadnioną konieczność powtarzania tych samych informacji zarówno w umowie, jak i w regulaminie świadczenia usług. Z tego względu wyraźnie wskazano, że art. 60 dotyczy regulaminu świadczenia usług przedpłaconych, których odbiorcami są użytkownicy nieposiadający umowy pisemnej.

Powyższe dodatkowo potwierdza założenie zaskarżonego wyroku, że późniejsza konkretyzacja odpowiedzialności karnoadministracyjnej poprzez nowelizację art. 209 PT nie wprowadziła nowej tylko właśnie konkretyzowała tę odpowiedzialność stosownie do zmiany art. 56 i 60 PT.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.